

De hersked i Vælde — og
hersked de kort,
det Land, der bestandig blev
deres og vort,
det er Danmark.

Det Land har de elsket
som vi engang,
det kan vore Sjæle fornemme;
naar ikke vi lytter til Fuglesang,
saa hører vi Bølgernes Stemme.
Og Bølgerne nynner vor
Længsel frem,
mens Fugle i Mark og Skove
forkynder, at her er vort
Hjertes Hjem,
hvor Fædre i Højene sove.
Det Land, der skal eje vor Daad
og vort Navn
og tage os selv i sin kærlige Favn,
det er Danmark.

X.

NORDENS HARMONI

Stig, Nordens karske Tonebrus
i Sorrow og i Gammen!
Vi drak den samme Suttungs-Rus,
thi vil vi synge sammen!

Af samme svale Luft og Hav
opsteg vor stolte Moder —

hvor var vel han, hvis Hjerte tav,
naar Broder kaldte Broder —?

Som Lurers Tonehælv engang
var saadan stemt og dannet,
at naar det enes Tone klang,
saa svarede det andet,

skal Tone række Tone Haand
imellem Nordens Riger;
af samme lyse Broderaand
vort Tonevæld opstiger.

Stig, Sang, som blev i Oldtid stemt
af fælles fjerne Fædre,
og har i trofast Minde gemt,
hvad vel var værd at hædre.

Af svundne Slægters Kærlighed
er Dine Bølger baaret,
syng ud om Nordens Herlighed,
bestandig mer bedaaret!

Men kommer Voldsmand os for nær,
og skal det Æren gælde,
da blinker Sangen som et Spær,
og løfter sig i Vælde
med Saga-Sus af brede Sværd,
der hæves for at fælde.

Thi skuler Kain ved Abels Baal,
og Kiv forbander Jorden —
i fælles Minder, Med og Maal
een Vilje værner Norden.